

КЕЛИ ФЕЙВЪР ПОСЛЕДСТВИЯ

Част 2 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

Какво се случи току-що вътре, запита се Айви.

„Той те напляска. Вдигна ти полата, свали ти бикините и оголи задника ти. Щеше да направи много повече от това, но ти избяга, преди да успее.“

Айви си пое дълбока, накъсана глътка въздух, докато стоеше пред заключената врата на Кълън Шарп. Беше на ръба да се разреве, но засега се сдържаше.

„Може да те види. Навсякъде има камери.“

Отмести косата от лицето си и тръгна напред, преструвайки се, че всичко беше наред. Не искаше главният изпълнителен директор да научи, че е толкова разстроена, ако наистина я наблюдаваше на някой от мониторите си в момента.

Когато стигна до асансьора и зачака вратите да се отворят, спомени от това, което се беше случило преди малко, нахлуха в съзнанието ѝ.

Затвори очи и се остави да я завладеят.

Ръцете му, които я докосваха.

Чувството как бикините ѝ се плъзгаха надолу по краката ѝ и разкриваха всичко. Топлите му ръце, дългите пръсти, подканващата влажност между бедрата ѝ...

Дори сега, докато го изживяваше отново, Айви усети толкова противоречиви емоции, че едва се пребори с тях.

Вратите се отвориха и тя влезе в асансьора. Преди да се затворят, я сполетя мисълта, че Кълън ще се появи и ще я спре. Ще я извика обратно в офиса си, за да продължат урока си. Но след това вратите се затвориха и асансьорът потегли, карайки стомахът ѝ да се свива.

От очите ѝ закапаха сълзи, когато разбра, че някак си всичко се беше объркало. От събуждането ѝ тази сутрин до този момент беше направила всяка възможна грешка, която можеше да се допусне.

„Какво си мислех? Не съм му в категорията.

Разпаднах се.

И продължавам да се разпадам.“

Излезе от асансьора и се опита да се съвземе, преди да се върне обратно в кабините и да продължи работа.

Всички я подминаваха; хора на групи обсъждаха работата, проверяваха телефоните си или просто бързаха да стигнат за където се

бяха запътили. Всеки имаше задачи за вършене и никой не я видя, нито се позаинтересува какво ѝ се беше случило.

Някак си всичко беше нормално, но животът на Айви се беше променил в офиса на Кълън Шарп.

Нищо вече не беше същото. Дупето ѝ беше оголено пред него. Бикините ѝ бяха свалени.

„Не трябваше да бягам. Трябваше да остана.“

Най-накрая си призна истината, от която я заболя още повече. Не беше толкова разстроена, защото Кълън Шарп ѝ бе говорил неприлични неща или я беше докосвал против волята ѝ. Напротив, беше точно обратното.

„Исках го толкова много, че се изплаших, откачих и избягах.“

От това я болеше най-много — че беше провалила всичко. Можеше да се преструва, че той е лошият мъж, който се е възползвал от нея, но истината бе, че просто беше твърде неопитна, за да се справи с такъв като него.

И дори самият той го беше разбрал накрая, което вероятно го бе накарало да каже, че е направила правилния избор, като си е тръгнала.

Айви въздъхна тежко и усещайки как стомахът ѝ се отпуска, по лицето ѝ се стекоха още сълзи.

Точно когато обмисляше да отиде до тоалетната, за да оправи грима си и да се убеди, че не изглежда като тъжен клоун, една позната фигура закрачи към нея.

Беше Лукас от нейната група и за момент се зачуди дали младият мъж идваше към нея преднамерено, въпреки че знаеше, че това е абсурдно.

Лукас ѝ махна, когато се приближи.

— Хей — каза, а изражението му се промени от дружелюбно на притеснено, когато я доближи. — Добре ли си? — попита.

— О, да. Напълно. — Тя подсмръкна и скри намачканата салфетка в дланта си.

— Изглеждаш така сякаш си плакала.

— Добре съм — настоя тя, усмихвайки се — Какво става? Забавляваш ли се в „Биометрикс Фарма“?

— О, да, истински купон се развихря — каза и завъртя очи.

Трябваше да му свали шапка, задето все още имаше желанието да се шегува след речта, която му беше дръпнал Кълън Шарп по време

на инструктажа.

— Е, като заговорихме за това, вече твърде дълго не съм на бюрото си — тя въздъхна. — Трябва да се връщам.

— Разбира се — отвърна той, натиквайки ръце в джобовете на панталона си.

Усмихна му се още веднъж и тръгна към офис кабинките.

— Хей, Айви! — извика той след нея.

Тя се обърна.

— Да?

— С няколко от стажантите ще отидем да пийнем по едно след работа. Искаш ли да дойдеш?

Айви се поколеба за момент, но след това грейна. Малко алкохол можеше да излекува спомените ѝ от случилото се в офиса на главния директор. Това, от което се нуждаеше в момента, беше нещо, което можеше да притъпи емоциите ѝ.

— Разбира се — отвърна, смеейки се, — защо не?

— Супер — каза той, като вдигна палци, усмихна се широко и закричи назад. — Ще се видим по-късно, Айви!

Тя се засмя отново.

— Добре, Лукас. Ще се видим по-късно.

Върна се обратно на бюрото си и реши, че може би е грешала за Лукас. Не беше се преструвал на готин по-рано, а наистина беше добро момче.

Може би Кълън Шарп беше този, който се преструваше. Страхуваше се да бъде нормален човек — трябваше да контролира всяка една ситуация.

Но не се нуждаеше от одобрението на Кълън Шарп, не ѝ пукаше за изискванията му и щеше да направи всичко по силите си да го забрави.

* * *

Барът се намиреше на няколко пресечки от „Биометрикс“ и Айви се присъедини към групата от около петнадесет стажанта, които отидоха там директно след работа.

Беше интересно как тези тихи, плашливи и несигурни младежи се превърнаха в уверени, смеещи се и шегуващи се хора в минутата, в която напуснаха офиса.

Лукас вървеше до нея, докато се отправяха към „Колелото“ — някакъв изискан бар, който вече беше претъпкан от тълпите костюмари, появили се за „щастливия час“^[1].

Атмосферата беше забавна и Айви бе повече от доволна да се отпусне и да изпие по едно с останалите.

— Наздраве заедно достигнахме шибаните точки! — извика Лукас, като вдигна чашата си във въздуха.

Айви се засмя и вдигна своята заедно с останалите четиринайсет души в групата, които викаха и се смееха. След това всеки изпи шота си на екс и Айви усети как изгарящата сладост на алкохола се вля в тялото ѝ.

Внезапно голяма част от стреса, който беше изпитала през деня, сякаш изчезна.

— Искам още — каза на Лукас. — Нека го направим пак!

— И още как — отвърна той. — Харесвам настроението ти, Спелман.

Имаше още шотове и още. След което започна да се лее бира.

Айви не можеше да каже, че някога си е падала по алкохола дори в колежа, когато тези неща се считаха за нормални дейности в студентските занимания. Бе присъствала на може би пет-шест партита през четирите години и се бе замаяла леко само веднъж или два пъти.

Истината беше, че винаги бе започвала да се чувства малко изплашена, когато въздействието на алкохола започваше да ѝ влияе. Да чувстваш как почти губиш контрол и да усещаш как задръжките ти падат винаги я притесняваше, затова бе избрала да се занимава с побезобидни дейности.

Но тази нощ нямаше такива предразсъдъци. Всяка глътка алкохол или бира беше една стъпка напред към забравянето му — да го извади от мислите си и да се убеди, че не ѝ пукаше за това, което се бе случило между тях.

Лукас беше повече от щастлив да ѝ помогне да се натряска, тъй като и той правеше същото.

Както и всички останали стажанти, които бяха минали през стресиращото и унижително преживяване, бяха работили здравата,

докато към тях се бяха отнасяли като с парцали в „Биометрикс“. Никой не тръпнеше в очакване за още един подобен ден, но заплащането беше повече от добро и никой не искаше да бъде уволнен.

Музиката започна да думти и хората затанцуваха.

Айви се присъедини, което бе напълно неестествено за нея. Беше страшно забавно и тя си прекарваше страхотно. Всеки път, когато си помислеше за Кълън Шарп, си напомняше колко много се забавлява и все пак не можеше да не се зачуди какво би си помислил, ако можеше да я види сега.

„Не ти пука за мнението му. Забрави ли?“

Още едно питие и щеше да забравя все повече.

— Хич не танцуваш зле! — извика Лукас през музиката, когато Айви вдигна ръце и се завъртя.

— Благодаря — отвърна тя, поклащайки бедрата си в ритъм.

Забеляза, че на бара имаше около петима мъже с разхлабени вратовръзки и бира в ръце, които я гледаха като ястреби... или може би лешояди.

Вероятно само си въобразяваш, каза си. Но беше хубаво да бъде наблюдавана, дори само за да успокои нараненото си емо. С бира в ръка тя се отпусна и затанцува с останалите стажанти и някои от посетителите. Чувстваше се замаяна от алкохола, танците и освобождението от всичко, което се бе случило през деня.

„Пияна съм. Не замаяна. Официално се натрясках.“

Очите ѝ бяха затворени, когато усети някой да се притиска към нея отзад и да потърква бедрата си в нейните. Завъртя се и се оказа лице в лице с непознат.

Обаче го разпозна. Беше един от групата мъже, която стоеше на бара и я наблюдаваше.

— Как се казваш? — попита той.

Не му отговори. Не беше грозен — малко по-висок от нея, но мускулест като колежански спортист или атлет. И имаше онова нахакано самоуверено изражение, което свързваше точно с този тип хора. Беше облечен със светлозелен панталон, бяла риза с навити до лактите ръкави и тъмнозелена разхлабена вратовръзка.

— Нещо не съм в настроение — каза тя.

— Не си в настроение за какво, сладурче? — попита той, опитвайки се отново да се притисне по-близо към нея.

— Тук съм с приятели — отвърна тя. Правеше некоординирани движения, докато се опитваше да се отдръпне от него. Нито устата, нито мислите ѝ функционираха нормално, както ѝ се искаше в момента.

— Аз мога да съм ти приятел — каза мъжът, като се приведе напред и я хвана за кръста. — Просто танцувай с мен.

— Не — отказа тя.

Изведнъж Лукас застана между тях.

— Всичко наред ли е тук?

Мъжът хвърли раздражен поглед към Лукас.

— Тя разговаря с мен, приятелче. Добре е. Защо не донесеш на мен и на дамата по едно питие, а? — извади една пачка с пари и му подаде двайсетачка.

— Не искам друго питие — каза Айви.

— Мамка му — каза Лукас, гледайки зад тях. Очите му се бяха разширили от ужас.

Тогава Айви забеляза, че всички стажанти гледаха в същата посока и имаха еднакви, неспокойни изражения.

Обърна се към вратата и това, което видя, беше толкова неочаквано, че я остави без дъх.

Кълън Шарп току-що беше влязъл в бара. Все още изглеждаше толкова страховит и заплашителен, дори и извън кралството си. Беше с още двама мъже, които не бе виждала досега, но и те бяха облечени в костюми, затова предположи, че сигурно работят при него.

— Не мога да повярвам, че е тук — каза една от стажантките близо до нея.

— Мамка му, толкова е секси — отвърна друго момиче.

— Определено бих го изучукал — каза един от стажантите, ясно заявявайки наклонностите си.

Някои се засмяха нервно, но всички гледаха към Кълън Шарп.

Айви усети тръпка на вълнение, когато го видя, но бързо си припомни, че се опитва да го забрави.

Кълън огледа мястото, сякаш го притежава заедно с всички хора вътре. Очите му попаднаха върху нея и се присвиха.

Коремът ѝ се сви и тя побърза да поклати глава и да извърне поглед.

„Майната му, помисли си. Може и да се съглася с предложението на този смотаняк и да танцувам с него.“

Обърна се нарочно към мъжа пред нея, който и да бе той.

— Аз съм Айви — каза, усмихвайки се закачливо.

— Ханк — отвърна неприятният мъж със зелената вратовръзка. Очите му се бяха втренчили в деколтето ѝ.

Хвана ръката му и я постави на бедрото си. Той схвана намека и постави и другата си ръка върху нея, след което я завъртя и се притисна към гърба ѝ.

Музиката думкаше силно и тя затвори очи.

„Надявам се, че ме гледаш, Кълън Шарп. Надявам се, че гледаш и полудяваш.“

Това я накара да се усмихне, докато мъжът зад нея тласкаше бедрата си към нейните.

Танцуваха така известно време и когато отвори отново очи, Кълън и приятелите му си бяха тръгнали. Не я беше гледал и очевидно не му пукаше какви ги върши тя.

Това направи играта сравнително безинтересна, а движенията на партньора ѝ още по-неприятни. Айви осъзна, че не се чувства много добре.

Всичко около нея се въртеше и сякаш някой беше сложил тухла в стомаха ѝ.

— Не се чувствам добре — промърмори, като се опита да се измъкне от хватката му. Но явно Ханк не се интересуваше как се чувства тя. Лявата му ръка се плъзна нагоре и хвана гърдата ѝ, като отново притисна бедрата си към нея. Видя и след това чу как приятелчетата му отсреща на бара се смеят, пляскат и подвикват окуражително.

— Хей — извика тя, опитвайки се да се измъкне. — Какъв ти е проблемът?

Кървясалите очи на Ханк я загледаха неприлично.

— Повече от очевидно е, че ти харесва това, което правя. — Той хвана бедрата ѝ отново. — Хайде, танцувай с мен, кучко.

— Кучко? — извика тя насреща му. — За какъв се мислиш, задник такъв?

Лукас отново застана между тях.

— Достатъчно, приятел. Тя не иска да танцува повече с теб.

— Ти пък кой си? Шибаният принц на бял кон ли? — попита Ханк, а от устата му се разхвърча слюнка. — Защо не вземеш да се разкараш — продължи и бутна Лукас в гърдите.

И тогава, преди да разбере какво се случва, Лукас се оказа обкръжен от приятелите на Ханк. Започнаха да го обиждат и да го бутат напред-назад и беше повече от ясно, че превъзхождаха младия мъж, който бе започнал видимо да се плаши. Въртеше се на посоки, за да отблъсне атаките на противниците си.

В същото време един от приятелите на Ханк сграбчи Айви за кръста и прошепна в ухото ѝ.

— Мамка му, изглеждаш супер секси — каза, а неприятният му дъх затопли ухото ѝ. — Не можех да откъсна очи от теб цяла нощ.

— Остави ме на мира! — извика тя.

Но той не го направи, а около нея ставаше напечено. С ъгъла на окото си видя как някой сграбчва Лукас за ризата и го дръпва, разкъсвайки яката му. Друг го удари зад ухото с отворената длан.

Хората се блъскаха, бутаха и викаха. Наблизо някой счупи бутилка в земята.

За пръв път в замъгленото от алкохола съзнание на Айви се прокрадна страх. Осъзна, че действително можеше да пострада, когато мъжете около нея започнаха да я опипват, без да се страхуват от последствията.

Тъкмо когато си помисли, че няма да може да предотврати неизбежната целувка по устните си, една мъжка фигура изскочи от тълпата, блъскайки хората настрани като кегли.

Кълън Шарп.

Кълън сграбчи за косата пияния мъж, който се опитваше да я насили.

— Какво, по дяволите...? — изписка мъжът като малко момиченце.

Разгневеният изпълнителен директор повдигна крака си и го ритна в корема, пращайки го назад на земята. Наблизо двама от приятелите му приближиха Кълън, крещейки обиди и опитвайки се да го ударят, отмъщавайки за това, което беше сторил на приятеля им.

Кълън се приведе, за да избегне удара, след което заби юмрук в ребрата на единия. Завъртя се и удари другия в носа. Главата на

пострадалия се преметна назад, той завъртя очи като анимационен герой и падна назад.

Айви не можеше да повярва на очите си. Кълън не беше безпощаден само в заседателната зала, а напротив — беше дори още по-страшен и в бара.

Сега, когато пианата тълпа се отдръпна от Кълън, всичко се случваше толкова бързо. Беше доказал, че нямаше нищо против да забие юмрука или ритника си във всяко тяло или лице, което му се изпречеше.

След като изгледа подозрителните хора в тълпата и се убеди, че нямаха намерение да се забъркват с него, Кълън хвана Айви здраво за рамото и прошепна в ухото ѝ.

— Тук не е безопасно. Ела с мен. — След това я задърпа през тълпата.

Охраната най-накрая беше пристигнала и започваше да овладява мелето, но на Кълън не му пукаше. Продължаваше да върви към изхода, придържайки я близо до себе си, като стискаше ръката ѝ и забързваше крачка.

Айви все още се опитваше да осмисли случилото се. В един момент наистина беше пиана, но танцуваше и си прекарваше добре. А в следващия мятото се бе превърнало в бойно поле и Кълън Шарп се беше появил и я бе спасил.

Беше облекчена, развълнувана и ядосана едновременно. Най-вече беше пиана, но не искаше изпълнителния директор да си помисли, че в действителност се радваше, че го вижда и че я докосва.

„Не. Не се нуждая от него. Не ме интересува.“

Започна да се дърпа от хватката му, докато приближиха вратата и той я пусна. Препъвайки се, излезе навън на студения нощен въздух.

— Внимателно — каза той, хващайки я, преди да падне на тротоара. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ. Тя започна да се бори отново, въпреки че част от нея искаше да я притисне в обятията си, да я задържи и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред.

— Остави ме! — извика тя, а думите ѝ прозвучаха заваляно.

— Айви, пиана си — отвърна той. Беше се задъхал леко.

Тя се завъртя към него и усети как в очите ѝ напират сълзи, но не бе много сигурна защо.

— Какво ти пука, че съм пиана? Не си ми баща.

Той се усмихна.

— Пределно ясно ми е.

— Не изглежда така. Ти си напълно откачен — заяви, наслаждавайки се на учуденото му изражение, когато изрече думите.

— Не е лудост да приемаш нещата сериозно — отвърна той. — Лудост е да се напиваш с група млади възбудени мъже и да очакваш от тях да се държат като джентълмени.

— Ти си истински контролиращ откачалник. Не, взимам си думите обратно — продължи тя, — чисто и просто си откачалник.

Загледаха се един в друг, без да кажат нищо.

Студените му очи искряха от гняв и раздразнение, но имаше и нещо друго. Айви беше убедена, че я желае, но в същото време изглеждаше така, сякаш я мрази. Не можеше да каже кое бе вярно — може би и двете.

— Защо ми причини това? — каза най-накрая и две сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Онези мъже те подмятаха помежду си — отвърна той и кимна към бара. — Трябваше да те изведе отвън.

— Нямам предвид случката в заведението — каза тя и завъртя очи. — Защо ми причини онова в офиса?

Кълън въздъхна и постави ръце на кръста си.

— Това не е нито времето, нито мястото да го обсъждаме.

— Нямах достатъчно смелост да ми кажеш, нали? — попита тя.

Той просто я погледна, без да отвърне.

— Забрави — каза тя, като се обърна нестабилно и тръгна напред. Трябваше да се махне от Кълън Шарп и от лудостта му, от контрола му и от отказа му да ѝ помогне да разбере какво се случваше между тях. Но преди да е успяла да се отдалечи достатъчно, дочу стъпките му зад себе си.

— Айви, чакай — нареди той.

Тя спря, все още с гръб към него.

— Защо да правя това, което ми казваш? — прошепна тя.

— Защото — каза той, приближавайки се към нея — така е правилно.

— Не, всичко това е обратно на правилното. — Но въпреки това ѝ харесваше присъствието му, знаейки, че беше в безопасност наред тази тъмна улица посред нощ.

Той протегна ръка, за да погали брадичката ѝ, и тя погледна в студените му очи, които я наблюдаваха с неочаквана емоция.

Да не би това да беше грижовност?

— Айви — прошепна той, след което вече я целуваше. Меките му устни бяха върху нейните — по-нежни и съблазнителни, отколкото си бе представяла, че могат да бъдат.

Целуваше я отново и отново, задълбочавайки целувката все повече и повече, докато притискаше тялото си в нейното. Можеше да усети желанието му — подканващата му страст нямаше нищо общо с това, което бе изпитвала досега.

„Истинско е, помисли си. Трябва да е истинско. Не може да се преструва, нали?“

Изведнъж Кълън спря да я целува и отстъпи назад.

— Не можем да го направим.

— Защо не? — попита тя.

— Защото си пияна.

— Добре. Както и да е, Кълън. — Тя въздъхна и отново тръгна да се отдалечава от него. — Благодаря ти за прекрасния първи работен ден. Ще се видим по-късно.

— Идваш с мен — каза той. — Нямам намерение да те изпусна от поглед в това състояние.

— Ще хвана такси — отвърна тя, спирайки колебливо.

— Имам кола. — Той подсвирна и помахна и тя видя как една лъскава и широка лимузина спира до бордюра.

— Имаш лимузина, която те чака по всяко време? — попита, смръщвайки вежди.

— Поръчах кола, когато влязох в бара и видях, че си там. Знаех, че ще ми се наложи да се убедя, че си в безопасност. — Думите му не подлежах на дискусия, а и Айви се беше отказала да спори с него.

Беше уморена, пияна и изтощена от опитите си да му устои.

— Невъзможен си — промърмори. И все пак как можеше да не се наслади на факта, че бе мислил за нея от момента, в който бе стъпил в бара?

Кълън ѝ отвори вратата на лимузината и хващайки внимателно ръката ѝ, ѝ помогна да влезе вътре. Веднага след като се настаниха в луксозната кола, Кълън се приведе напред към шофьора.

— Закарай ни до апартамента в Бак Бей, Денис.

— Разбира се, господин Шарп — отвърна шофьора, кимвайки с глава, докато вдигаше преградата между предната и задната част на лимузината, за да им осигури малко усамотение.

Кълън седеше до нея, въпреки че в лимузината имаше място за поне още десет души. Кракът му се докосна до нейния и тя усети нужда да я целуне отново, и то веднага. Обърна се към него.

— Имаш красиви очи — изрече нежно.

Той кимна.

— Благодаря ти, че мислиш така. — След което извърна лице от нея и погледна през прозореца.

Стомахът ѝ се сви от болка при отхвърлянето му.

— Споменах ли, че също така очите ти са напълно студени и безчувствени?

Кълън я погледна.

— Не ми го казват за първи път.

— Че очите ти са хубави ли? Или това, че са студени и безчувствени?

— И двете — сопна се той и отмести крака си от нейния.

Тя стисна юмруци и завъртя очи.

— Защо каза на шофьора да кара към Бак Бей?

— Защото — отвърна той — няма да те оставя, когато си в такова състояние. Водя те в апартамента си.

По тялото ѝ плъзна тръпка, когато осмисли думите му. Сърцето ѝ препусна. Изпращаше ѝ толкова много смесени сигнали, че не беше сигурна какво точно означаваше това развитие на нещата.

— Добре съм — каза му. — Не съм чак толкова пияна.

— Нека не го обсъждаме в момента.

— Ти не искаш да обсъждаш нищо — завъртя очи тя.

— Нямам намерение да дискутирам неща с хора, които няма да ги помнят на следващия ден.

Айви се отдръпна надалеч от него и скръсти ръце. Ставаше все по-ядосана и по-ядосана от начина, по който Кълън се държеше с нея.

— Не съм дете — каза най-накрая.

— Тогава спри да се държиш като такова.

Сега вече раздражението ѝ граничеше с ярост. Приведе се напред към шофьорското място.

— Моля ви, закарайте ме до „Тремънт Стрийт“! Това е улицата, на която се намира моят апартамент — каза тя на Кълън, в случай че се зачудеше защо иска да отиде там. Преградата не помръдна, а шофьорът не отвърна нищо.

— Следва инструкциите единствено на клиентите си — каза спокойно Кълън. — Страхувам се, че няма да сменим посоката си само защото изпадаш в нервна криза.

— Значи ще ме отвлечеш?

Той я погледна с неразгадаемо изражение.

— Моля те, спри да драматизираш. Идваш с мен в апартамента ми, за да изтрезнееш. Ще говорим повече после.

— Не съм пияна! — настоя тя. — Моля те, престани да повтаряш, че съм пияна... — Не успя да довърши изречението си обаче, защото изведнъж усети как започва да ѝ се повдига.

Шокирайки себе си повече, отколкото него, тя повърна на пода на лимузината.

— О, Господи — простена, — толкова се изви...

Кълън бе застанал до нея на секундата, обгръщайки гърба ѝ с ръце.

— Денис, моля те, отбий някъде.

След няколко мига Кълън ѝ помогна да слезе и остана до нея встрани от пътя, докато тя повръщаше отново в канавката.

Беше засрамена, но ѝ беше толкова лошо, че не можеше да осъзнае колко много се срамуваше всъщност.

— Защо продължаваш да ми помагаш? — попита между пристъпите на гадене, докато Кълън галеше гърба и косата ѝ.

— Знаеш защо — отвърна той уклончиво.

— Ти си най-обезсърчителния човек, който съм срещала — простена тя.

Най-накрая, когато изглежда беше приключила с повръщането, се върнаха обратно в лимузината. Денис очевидно вече беше изтъркал и почистил пода, тъй като единствените признаци от прилошаването ѝ бяха миризмата на почистващ препарат и тъмното петно, което беше останало.

Тя затвори очи и Кълън ѝ предложи да легне.

— Сложи глава в скута ми — каза той.

Тя кимна, приемайки най-накрая факта, че той знаеше какво трябва да прави. А и без това искаше да е близо до него.

Не само че беше най-обезсърчителния човек, но и най-объркващия. В един момент беше дистанциран и студен, а в следващия най-приятния и грижовен мъж на света.

„Чувствам се напълно защитена и обсипана с грижи в момента.“

Но всичко можеше да се промени всеки момент. Не го разбираше, но въпреки това затвори очи, легна на седалката и положи глава в топлия скут на Кълън Шарп.

— Главата ми е в скута на главния изпълнителен директор — каза на глас.

Кълън се засмя леко.

— Шшт... — утеша я той, галейки косата ѝ.

Можеше да усети издутината, когато бузата ѝ се притисна в скута му. Въобразяваше ли си, или той наистина се надървяше в момента?

Какво ли щеше да стане, ако му свали ципа точно тук и сега... и го поеме в устата си в частната му лимузина? Но изобщо не бе в състояние да извърши нещо подобно, особено не и за първи път в живота си. Нямаше куража, нито настроението да го направи.

А и начина, по който галеше косата ѝ, беше толкова приятен...

— Заспивам — заяви сънливо.

— Това е хубаво — увери я той. — Взела си правилното решение.

Тя се унесе, разсънвайки се единствено, когато я повдигна на ръце, притискайки я като малко дете в обятията си, изкара я внимателно от лимузината и да я понесе нагоре по стълбите.

— Къде... къде ме водиш...

— Всичко е наред. Имаш нужда от почивка — каза нежно той, като пристъпваше внимателно.

— Твърде съм тежка да ме носиш.

— Глупости. — Силните му ръце я обгърнаха и тя го прегърна, заравайки лицето си в гърдите му, вдишвайки аромата му.

Не познаваше баща си, а майка ѝ я бе отгледала като самотен родител. Никога не бе имала баща, който да я взима в обятията си и да я слага в леглото, но предполагаше, че би било нещо подобно.

Откри, че ѝ харесваше много.

Скоро влязоха в една тъмна сграда и сигурно Кълън я притежаваше цялата, защото когато пристъпиха входната врата, той я понесе надолу по коридора към друга тъмна стая и я постави върху меко и уютно легло.

— Кълън — започна тя.

— Тихо — каза той. — Заспивай. Ще говорим на сутринта.

— Добре. — Тя се пъкна под завивките и той я зави, милвайки косите ѝ с деликатните си пръсти. След което се загледа в нея за миг, наблюдавайки я в тъмнината.

— Как може да си толкова мил с мен? — попита тихо вече полузаспала.

— Нямам избор — отвърна той с шепот. Беше ли си въобразила казаното? Вече не беше сигурна в нищо.

Толкова много ѝ се искаше да легне до нея и за момент си помисли, че ще го направи, но тогава той се обърна и излезе от стаята, като спря и се поколеба за последен път, преди да затвори вратата след себе си.

За кратко се беше почувствала натъжена и съкрушена, задето я бе оставил да спи сама. Обаче беше толкова уморена. Уморена и пияна. Главата ѝ бе започнала да се върти и се чувстваше отпаднала.

Сънят я обгърна отново.

* * *

Нещо я събуди на сутринта. Отначало не беше сигурна къде точно се намира и какво се беше случило, но спомените от предната нощ започнаха да я връхлитат бързо. Айви се намръщи, припомняйки си как беше пила, как се беше държала и как се беше посрамила пред единствения мъж, пред който не биваше да става за смях. И на всичкото отгоре имаше ужасен вкус в устата си — като тебешир, смесен с акумулаторна киселина.

— О, по дяволите. Повърнах в лимузината му. — Плесна дланта си върху челото и лицето ѝ се зачерви от срам.

Някак си, вместо да я изрита от колата си, странният и мистериозен изпълнителен директор се беше погрижил за нея, сякаш се интересуваше от нея. Всичките ѝ спомени от изминалата нощ бяха

мъгливи и несвързани като филмова лента, която е била изгорена при пожар. Въпреки че се сещаше за някои неща, повечето ѝ се губеха. Но определено си спомняше достатъчно, за да знае, че имаше няколко неща, за които трябваше да се извини при зазоряване.

Преди да кажеше или направеше нещо обаче Айви искаше да отиде до тоалетната. Изправи се бавно в леглото, все още облечена с вмирисаните на цигарен дим пола и блуза.

— Отвратително — каза, поглеждайки надолу към намачканите си дрехи. Беше много рано сутринта, но колко точно? Взе чантата и извади телефона си.

05:23

Айви простена, след което се отправи към тоалетната и отвори бавно вратата. Тя изскърца леко, както и дървения ламинат под босите ѝ крака. Оказа се в коридора.

Тогава дочу шепота. Гласове, идващи отнякъде из къщата. Бяха приглушени и тихи и тя забави крачка, заслушвайки се. Обърна се надясно, видя, че вратата на тоалетната е отворена и се замисли дали да не влезе, но не искаше да изпусне случващото се. Искаше да разбере кой говореше. Кожата ѝ настръхна, когато чу, че гласът е женски. Гласът на жената беше умолителен и печален.

— Моля те, Кълън, ти си единственият... — каза тя, но тогава гласът ѝ отново притихна до неразбираемост.

Миг по-късно гласовете се повишиха отново и този път тя разпозна непогрешимия баритон на Кълън.

— Не трябва да си тук в момента.

— ... ако можех просто да направя или кажа нещо... каквото и да е... за да те убедя... — каза жената, звучейки така, сякаш плачеше.

Кълън от своя страна звучеше още по-ядосано.

— Трябва да ме оставиш на мира. Трябва да престанеш с това.

Още приглушени звуци, които звучаха като едва сдържан спор.

— Добре — Айви дочу да казва жената, а в гласа ѝ долови примирение.

След минута входната врата се затръшна и всичко притихна отново. Изглежда разговорът беше приключил и мистериозната жена си беше заминала, затова Айви се шмугна в тоалетната.

Сигурно беше бивше гадже, реши тя, като вдигна щорите на прозореца и надникна отвън. Успя да види бегло красива, чернокоса

жена, облечена с дълго палто и шал, която притича до лъскавата си черна кола и влезе вътре. След няколко секунди возилото потегли.

Беше ли мистериозната красавица наистина гадже? Гадже, което Кълън не желаше да души наоколо, докато в къщата му имаше друга жена?

Не ѝ харесваше мисълта, че Кълън Шарп може би излизаше с някоя, но беше логично. Все пак беше изключително желан ерген, който имаше всичко, което можеше да поиска една жена. Не изглеждаше да е от типа мъже, които се обричат на безбрачие, прекарвайки нощите си с хубава книга и чаша газирана вода. И все пак стомахът ѝ се свиваше от ревност при мисълта за Кълън и мистериозната дама заедно. Очевидно двамата имаха минало.

Но какво всъщност?

Айви завъртя кранчето и плисна малко студена вода върху лицето си. Погледна се в огледалото и помисли: ето това вече е жена, белязана от живота. Намръщи се на отражението си.

„И не си правиш услуга, като се напиваш до несвяст. И без това ти е трудно да изглеждаш прилично, дори в най-добрите си дни.“

Това не беше нормално. Косата ѝ беше бухнала и разчорлена, под очите си имаше тъмни кръгове, а устните ѝ бяха сухи и напукани. Изми лицето си и намери една бутилка с вода за уста под мивката и я използва. Когато приключи, не изглеждаше толкова повехнала и разнебитена, както преди няколко минути. Айви отвори вратата и за малко да изпищи от страх, когато видя Кълън Шарп да стои в коридора.

Беше стиснал челюст, а погледът му беше изпълнен с нещо като гняв — нещо, което не можеше да назове точно.

— Изплаши ме — засмя се тя, притискайки гърдите си.

— Будна си — заяви той. Беше бос, облечен с бяла тениска и сиво долнище. Изглеждаше почти нормално, като изключим това, че раменете му бяха толкова мускулести, а тялото му толкова перфектно, че дори и в обикновени дрехи беше опустошително красив и секси.

— Аз-аз се събудих — заекна тя.

— Очевидно — отвърна той. Ако изпитваше някакво притеснение, че бе дочула разговора, не го показваше.

Айви искаше да го попита коя бе жената, но нещо я спря.

— Използвах малко от водата за уста. Надявам се, че нямаш нищо против. — Опита се да се усмихне, сякаш нищо странно не се бе случило.

— Чувстваш ли се по-добре? — попита той, повдигайки веждата си многозначително.

— Да — Айви усети как бузите ѝ почервенияват. — Както и да е — изрече тя, прибирайки едно кичурче коса зад ухото си. — Предполагам, че вече трябва да се прибирам у дома. Трябва да се изкъпя и преоблека преди работа.

Кълън пристъпи настрани и посочи към спалнята.

— Няма да ходиш никъде, докато аз не ти кажа.

— Така ли? — учуди се тя, като тръгна към стаята, в която беше прекарала вечерта. Имаше странното усещане, че загадъчният изпълнителен директор бе намислил нещо. — Ще ми викаш заедно се напих ли? — попита го с лека усмивка.

— Влизай вътре — нареди Кълън, сочейки към спалнята.

Вътрешностите ѝ се преобърнаха от близостта до него, когато премина колебливо през прага. Изведнъж въздухът се беше изпълнил с напрежение. Айви се заигра нервно с един кичур коса, чакайки Кълън, който пристъпи в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Сега ще ме държиш под ключ ли? — засмя се тя.

— Престани да се шегуваш — отвърна той. Очите му бяха толкова студени, сякаш го беше обидила.

— Просто се...

— Достатъчно — прекъсна я. — Време е да се заемем с държанието ти.

— Съжалявам, че повърнах в лимузината ти — изрече тя, като пристъпи назад. — Не съм свикнала да пия и не знаех, че ще ми прилошее толкова.

— Извиненията ти са като шамар в лицето ми — каза Кълън, а челюстта му се напрегна.

— Какво искаш от мен? — попита тя, чувствайки се отчаяна.

— Знаеш какво искам.

Зърната ѝ се втвърдиха и тя се подмокри на момента. И то много.

— Правя всичко по силите си, Кълън.

Той пристъпи напред и се приведе към нея и за един прекрасен момент беше сигурна, че ще я целуне. Искаше устните му, искаше да

почувства кожата му върху своята.

Но вместо това той заговори горчиво.

— Възползваш се от щедростта ми. Търсиш вниманието ми, но отказваш да се изправиш срещу последствията. Това е недопустимо.

Айви се втренчи в очите му, усещайки как опънатите ѝ нерви започват да се късат под изпитателния му поглед.

— Каж ми какво трябва да изрека, и ще го направя.

— Вече знаеш какво искам — отвърна той, пристъпвайки по-близо. Устните му се свиха.

Не беше сигурна. Знаеше ли какво иска той?

„Контрол.

Разбира се, че контрол.

И иска да ме научи на разни уроци.

Ами какво искам аз? Ами моите страхове, моята несигурност? Аз нямам ли право на глас?“

— Може би не съм достатъчно силна — отвърна, а гласът ѝ пресипна. — Може би трябва да намериш някоя друга, която да учиш.

Кълън поклати глава веднъж и протегна ръка, галейки бузата ѝ нежно. След което пръстите му се спуснаха надолу, минавайки по врата, гърдите и корема ѝ, преди най-накрая да се отдръпнат.

Тя потръпна неволно.

— Не можеш да ме заблудиш, Айви — прошепна той. — Това е също толкова в твоя полза, колкото и в моя.

— Но дори не знам какво смяташ да правиш. Страхувам се, че ще се ядосаш, ако отново се проваля...

— Трябва да ми кажеш сега. Това е последният ти шанс. Да или не.

— Ами ако се изплаша отново както вчера?

— Имай ми доверие — отвърна той, а очите му блестяха като диаманти.

Айви не беше сигурна дали можеше да се справи с това. Но когато помисли за устните му, за нежната му милувка, цялото ѝ тяло се отпусна възторжено, всяка клетка очакваше нещо да се случи.

Влечението беше неспирно, а тя беше толкова привлечена от него, че изглежда не можеше да мисли трезво.

— Ще опитам отново — прошепна тя.

— Ще направиш повече от това да пробваш — изръмжа той, хващайки я за косата и опъвайки достатъчно, за да я дръпне назад. Приведе се и прошепна в ухото ѝ. — Нали?

— Да, сър — отговори тя, докато ръката му стискаше гърдата ѝ и дразнеше зърното ѝ с пръсти, което беше достатъчно да я изпълни с възбуда. Никога досега не я бяха докосвали по този начин.

Бедрата ѝ се свиха и Айви усети как между краката ѝ се стичат сокове на блаженство.

— Ох, ох, Кълън — каза, извивайки се към него.

— Държанието ти снощи беше недопустимо — каза той през стиснати зъби. — И трябва да се изправиш срещу последствията.

— Съжалявам, сър — отвърна тя, молейки се. Искаше ѝ се да замоли за всичко, да замоли да бъде изчукана. Да я вземе по всички възможни начини, по които пожелае.

Той пусна косата ѝ и се отдръпна, наблюдавайки я с разширени ноздри и глад в очите.

— Свали си дрехите — нареди. — Напомнят ми за случилото се снощи. Как пиеше и танцуваше с други мъже. Не искам да ги виждам.

— Искаш да сваля всичко?

— Внимавай как се държиш — порица я той.

— Искате да се съблека изцяло ли, господин Шарп?

Той кимна.

— Изцяло. Сваляй всичко. Искам да те видя, Айви.

Тя си пое дълбоко въздух, както когато беше тийнейджърка и отиваше към дъската за скачане в басейна. Винаги я е било страх да се гмурка от високата платформа. Колко пъти се беше изкачвала там, беше заставала до края и след това се беше отдръпвала, неспособна да скочи? Твърде много, за да ги брои.

А сега беше тук, пред Кълън Шарп, а той я караше да направи много по-голям скок от далеч по-висока платформа. Затваряйки очи, тя се чувстваше като на ръба на пропаст, а отдолу даже не можеше да види водата.

Но знаеше, че копнее за допира на изпълнителния директор и ако не направеше това, той можеше никога да не я докосне. А това не беше нещо, с което щеше да се примири. Айви го желаше прекалено много, за да се откаже. Затова започна да се съблича пред жадния му поглед.

Той стоеше там, само на няколко крачки от нея и я наблюдаваше със студените си, немигащи очи.

Айви се зае с копчетата на ризата си и когато всички бяха разкопчани, по-голямата част от тялото ѝ се откри. Разбира се, все още носеше белия си дантелен сутиен, но розовите ѝ зърна бяха твърди и набъбнали, показваха се под плата и бяха напълно видими за Кълън Шарп.

Ръцете ѝ трепереха толкова много, че се зачуди как изобщо бе успяла да се разкопчае. Най-накрая плъзна ризата по раменете си и я остави да се понесе към пода и да падне в краката ѝ.

— Продължавай — каза Кълън. — Сега полата.

Тя прехапа долната си устна, разкопча полата си, смъкна я надолу и я изрита с крака настрани.

— Съжалявам, не съм много грациозна.

— Не говори, освен ако не ти кажа — смъмри я той. — Продължавай — посочи към сутиена ѝ.

Айви облиза устни и преглътна сухо. Усети как в очите ѝ се заформят сълзи.

„Спри да се държиш като бебе, Айви. Можеш да го направиш. А и на него му харесва. Не виждаш ли?“

Тя го погледна отново и видя, че в изражението му имаше нещо развълнувано и възбудено, но тъй като винаги беше твърде спокоен и недостъпен, не можеше да прецени какво точно си мислеше. Поглеждайки го по-отблизо обаче, видя искрата пламък, която се криеше под леденосините му очи. Кълън Шарп беше възбуден — не, беше нещо повече от това — напълно се наслаждаваше на разсъбличането ѝ.

„Разбира се, че е възбуден, глупаче. Защо иначе ще иска да се събличаш гола пред него?“

Това я накара да се усмихне за момент, след което се сети, че Кълън не беше от търпеливите. Затова разкопча сутиена си и разкри гърдите си изцяло пред погледа му. Докато сутиенът ѝ падаше на земята, тя наблюдаваше лицето му.

За разлика от спокойното изражение, което бе имал вчера, когато разля кафето отгоре му, определено видя как реагира при разкрилата се гледка.

Зениците му се разшириха, а бузите му почервеняха. Ноздрите му пламнаха.

— Сега бикините — каза с глас, задъхан от желание.

Виждайки колко бе възбуден, тя се развълнува още повече и стана по-уверена. Все още наблюдавайки го, хвана бикините си, разпъна ги и ги плъзна бавно надолу по бедрата си, дразнейки го, като ги свалеше внимателно. Беше вълнуващо да знае, че имаше такъв силен ефект върху него, и остана изненадана, че изпълнителният директор наистина притежаваше истински чувства и емоции.

Но когато застана гола пред него с ръце, отпуснати встрани на тялото ѝ, с голите си интимни части, навлажнени и възбудени, с набъбнали зърна, Кълън изглежда успя да възвърне самообладанието си.

Челюстта му трепна.

— Обърни се — заповяда.

— Да, сър — измънка тя, обръщайки се с лице към леглото.

— Наведи се напред и си хвани глезените.

Тя се поколеба известно време.

— Айви — каза Кълън със строг глас, който ставаше нетърпелив. — Когато ти наредя нещо, очаквам да го изпълниш моментално. Ясно ли е?

— Да, господин Шарп — устните ѝ трепереха, докато говореше.

Женствеността ѝ беше влажна и пулсираща, а в стомаха ѝ танцуваха пеперуди. Как можеше да е толкова изплашена и възбудена едновременно? Какво щеше да направи той? Какво друго щеше да поиска от нея? Как щеше да приключи всичко?

— Разтвори крака и хвани шибаните си глезени, преди да съм изгубил търпение — продължи той.

Когато изпълни нареждането му, можеше да чуе стъпките му по дървения под, приближаващи се все по-близо и по-близо до нея. Стисна глезените си, което означаваше, че интимните ѝ части и дупето ѝ бяха напълно изложени на показ.

Кълън я виждаше така, както никой досега не беше. Сърцевината ѝ беше гола и влажна от възбуда, а дупето ѝ навирено нагоре и напълно уязвимо. Кълън Шарп можеше да ѝ направи всичко, което поискаше в момента.

— Снощи беше много непослушна — издиша той, а гласът му беше дрезгав от желание и страст.

— Така е, сър — отвърна тя. Сърцето ѝ препускаше в гърдите, а краката и трепереха.

— Защо отиде в онзи долнопробен бар и се остави да се възползват от теб? — попита.

— Не знам... не знам, сър.

Той удари задника ѝ леко, но не беше и закачливо. Пареше малко и тя изписка тихо в отговор.

— Никога не ми казвай, че не знаеш, когато ти задам въпрос — нареди той. — Щом те питам, значи вече знам, че имаш отговор.

— Съжалявам, господин Шарп.

Той зашлеви задника ѝ отново.

— Извиненията престанаха да вършат работа отдавна, Айви. — Той плесна дупето ѝ още веднъж, а дланта му погали кожата за момент, преди да се отдръпне.

Влажната ѝ женственост запулсира от желание и копнеж за вниманието му. Гъвкавите му пръсти бяха толкова близо и в същото време толкова далеч. Дори ръцете му върху дупето ѝ бяха като наелектризирани, карайки всяка пора да копнее от страст. Никога не бе усещала нещо подобно — да е толкова възбудена и готова за някой мъж.

„Моля те, чукай ме, помисли си. Моля те, вкарай пръстите си в копнеещото ми тяло, Кълън.“

— Сега ми кажи защо отиде на онова събиране снощи.

— Защото исках да се опитам да те забравя... — призна тя, — ... сър — добави бързо, сецайки се за пропуска си.

След като го изрече, за известно време настъпи тишина.

— Трябваше да ми кажеш за плановете си — каза той с тих глас. — Трябва винаги да ми съобщаваш, когато имаш желанието да направиш нещо безразсъдно и неразумно. Никога няма да те оставя да се изложиш на опасност — каза ѝ. — Но не помисли за последствията от действията си и се оказа пияна и заобиколена от мъже, които се опитаха да се възползват от теб. Какво щеше да ти се случи, ако не бях там да те спася?

— Щях да имам проблем, мистър Шарп — каза му тя. — Не трябваше да се напивам и да танцувам пред тези мъже, сър.

Той плесна голото ѝ дупе отново и след това още веднъж за всеки случай. Тя усещаше как бузките ѝ се тресяха и как горещият порив след всеки удар обгръщаше цепката ѝ с пареща топлина. Простена и в нея се разля вълна от адреналин и сексуална наслада.

— Щом си знаела, че е грешно, не е трябвало да го правиш. Но си искала да ме разстроиш, нали? — настоя той.

— Да — отвърна тя. И беше истина, че част от нея бе искала да го накара да ревнува, когато остави онази отрепка да се отърква в нея в бара. Но също така искаше да му каже колко лоша и непослушна е била, защото ѝ харесваше как Кълън Шарп я пляскаше по дупето.

Знаеше ли, че се наслаждаваше на това?

Сигурно. Не беше глупак.

Сякаш по сигнал дланта му се залепи за голото ѝ дупе, премествайки я напред и карайки я да изпъшка.

Плесна я отново. Сега редуваше ударите от едната чувствителна и зачервена бузка към другата и обратно.

Плясъците бяха станали ритмични и изключително сексуални, и тя усети вълнението му, от което страстта ѝ нарасна.

Беше спрял да говори. Дишането му беше доловимо в заобикалящата ги тишина. Единствените звуци бяха тези от допира на кожа в кожа, когато дланта му удряше зачервеното ѝ дупе, и тихите звуци, които издаваше Айви при всеки плясък, каращи я да се вълнува още и още.

Интимните ѝ части пулсираха навлажнени. Чувстваше се така, сякаш можеше да свърши само от това, което ѝ правеше в момента.

— Разочарова ме дълбоко — прошепна той, като хвана меките ѝ бедра с ръцете си и загали кожата грубо, притискайки се в нея.

Тя простена, усещайки твърдата издутина да се докосва до хлъзгавото ѝ котенце.

— Бях много лоша, сър — отвърна тя.

— Нямах си представа колко — каза Кълън. — Мислиш си, че това е игра?

— Не, господин Шарп.

— Да, така си мислиш. — Той я плесна отново и отново.

Тя извика силно, отчасти от болка, отчасти от екстаз. Беше напълно разголена и този мощен мъж правеше с нея каквото си поиска.

— Кълън — прошепна тя, едва изговаряйки името му.

— Ще продължаваш ли да мислиш, че е игра, ако те изучакам като лошото момиче, което си? — попита той, удряйки дупето ѝ още веднъж. И тогава ръката му се разпери, пръстите му, които стискаха кожата ѝ, се спуснаха надолу към женствеността ѝ, която очакваше допира му.

Средният му пръст се плъзна бавно между срамните ѝ устни и тя извика в отчаяние. Бавно, много бавно той напъха пръста си в нея.

— Малкото ти котенце е толкова тясно — каза ѝ. — И си мислиш, че ще позволя на някой друг мъж да го притежава?

— Не, сър — простена тя. — Ще-ще св...

— Да не си посмяла да свършиш сега — нареди той, като започна да я чука с пръста си. — Виж само колко си влажна.

Тя усети как коремът ѝ се свива от потисканото удоволствие. Досега никой мъж не бе навлизал в нея, никога не ѝ се бе налагало да се бори със собствената си кулминация. Как щеше да спре подобна сила?

Най-накрая реши, че единственият начин е, като задържа дъх и упражнява силата на волята си над тялото. Докато трепереше и стенеше, докато Кълън я обладаваше безмилостно, Айви стисна очи и спря да диша. По челото и краката ѝ изби пот.

Той я чукаше бавно с дългия си пръст и с всяко навлизане стискаше дупето ѝ с дланта си. Накрая започна да я чука с пръста си и да я пляска с другата си ръка едновременно.

Прехапа устните си толкова силно, че усети метален вкус в устата си.

— Можеш да пуснеш глезените си вече — каза Кълън, отдръпвайки ръката си от нея.

Тя се изправи, усещайки тъпа болка между бедрата си и зачервеното си дупе. След което се обърна бавно към него с ръка, поставена на кръста ѝ.

Гледаха се лице в лице.

— Възбуди ме твърде много, Айви — каза той и ноздрите му се разшириха, докато ледените му очи я разтапяха с пламъка, който гореше в тях.

— Съжалявам, че съм ви възбудила толкова, господин Шарп.

— Не, не мисля, че съжаляваш. — Той сграбчи силно кръста ѝ и притисна устните си в нейните. Езикът му влезе в подканващата ѝ уста

и тя простена, когато дъхът им се сля. Имаше вкус на мента, секс и страст.

Изведнъж той я хвърли назад и тя падна върху леглото с широко разтворени крака. Застана над нея, а очите му придобиха някаква нова светлина.

— Ще те чукам, Айви — изръмжа. — Ще вкарам пениса си в тясното ти, влажно котенце и ще те чукам, докато не свършиш. Ясен ли съм?

— Да, сър — ахна тя. Гърбът ѝ се изви и тя му се разкри цялата, като разтвори краката си още по-широко.

Беше я подготвил повече от достатъчно. Вече не бе ужасена от мисълта да прави секс за пръв път, въпреки че все още беше нервна, чудейки се как щеше да се представи пред някой с толкова опит, колкото имаше този мъж.

Но беше готова да го направи. Всъщност в момента не можеше да си представи да откаже на Кълън Шарп каквото и да поискаше от нея.

Кълън свали ризата си и за първи път тя видя невероятно красивото му тяло. Всеки мускул беше като изваян от скулптор — стегнатото тяло на изпълнителния директор нямаше и една излишна мазнинка или отпуснатост. И явно го знаеше, тъй като стоеше неподвижен и позволяваше на Айви да го огледа с разширените очи.

Облиза розовите си устни и бавно свали панталона си. Разкри черните си копринени боксерки, след което плъзна и тях надолу по краката си.

Сега Кълън беше гол. Мускулестите му бедра и прасци бяха в перфектна пропорция с останалата част от тялото му. Но нищо не можеше да я подготви за пениса му. Беше голям, дебел и готов за нея. Сочеше нагоре, извивайки се гордо към тавана.

Айви се размърда на леглото, чувствайки се като пияна от вниманието му, сякаш сънуваше. Беше в някаква паралелна вселена. Беше готова да бъде похитена и да му се отдаде напълно.

Той се приведе внимателно върху нея, а твърдите му бицепси се опъваха, докато се придържаше отгоре ѝ, а ръката му се притискаше в матрака сякаш щеше да прави лицеви опори.

С другата си ръка Кълън притисна главичката на пениса си към влажната ѝ сърцевина. Започна да го плъзга нагоре и надолу по

цепката ѝ, карайки краката ѝ да затреперят от възторг.

— Толкова си тясна — промърмори, като едва не подбели очи.

Тя нямаше търпение да влезе в нея. Дори и да знаеше, че ще я заболи, не ѝ пукаше.

— Чукай ме, моля те — замоли.

Той продължаваше да плъзга пениса си върху клитора ѝ, изглежда наслаждавайки се на сладкото изтезание.

— Моля те — помоли отново тя и обгърна врата му с ръцете си, след което ги спусна по раменете му, наслаждавайки се на кожата и тялото му. Целият беше маса мускули и секс.

— Толкова си тясна — изръмжа, — дано се побера. Разтвори крака и ме пусни в себе си.

Тя изпълни заповедта.

Кълън започна да се притиска в нея и тя знаеше, че съвсем скоро ще разкъса девствеността ѝ и ще я чука до безумие. Вече беше близо до кулминацията само от очакването.

Очите му внезапно се спряха върху нейните и между тях премина толкова силна връзка, толкова напрегната, че Айви трябваше да му каже всичко.

— Девствена съм — прошепна, галейки гърдите му с ръката си.

Очите на Кълън се разшириха едва забележимо, след което той се отдръпна.

— Не ме лъжи.

— Не те лъжа — отвърна тя, чувствайки, че току-що бе направила огромна грешка.

„Защо ми трябваше да си отварям голямата уста и да развалям момента?“

— Девствена си — каза той, поклащайки главата си в шок.

— Толкова ли е лошо?

Той седна в ъгъла на леглото и прокара ръка през косата си със заваян поглед.

— Девственица. — Поклати глава, сякаш беше раздразнен на себе си. — Трябваше да се досетя.

— Но всичко е наред — каза тя, повдигайки се на лакти. — Искам те. Готова съм за това, Кълън.

Той даже не я погледна.

— Знаех, че си неопитна, но нямах представа, че ще е чак толкова. Просто предполагах...

— Защо има толкова голямо значение? — попита тя, като мразеше жалния и отчаян звук на гласа си.

— Има значение — беше всичко, което отвърна той. Стана от леглото и започна да обира дрехите си от земята.

— Кълън, моля те, не го пра...

Той поклати глава.

— Не мога — изрече. Обърна се с гръб към нея. — Трябва да си тръгваш.

— Кълън! — проплака тя, удряйки матрака с юмрук, когато той си тръгна. Просто отвори вратата на спалнята и излезе, без да поглежда назад.

Айви стоеше там и го гледаше как си отива, осъзнавайки, че в рамките на няколко секунди всичко между тях се бе объркало ужасно.

„Моля те, просто ела тук“, помисли си, сякаш можеше да го върне с молитви.

Но в действителност знаеше, че той нямаше да се завърне повече.

[1] Период от деня, в който напитките се продават с намалени цени в баровете и ресторантите. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.